

Η σύλληψις του Τιμίου Ενδόξου Προφήτου, Προδρόμου και Βαπτιστού Ιωάννου

[Ορθοδοξία](#) / [Αγιολογία](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης](#)

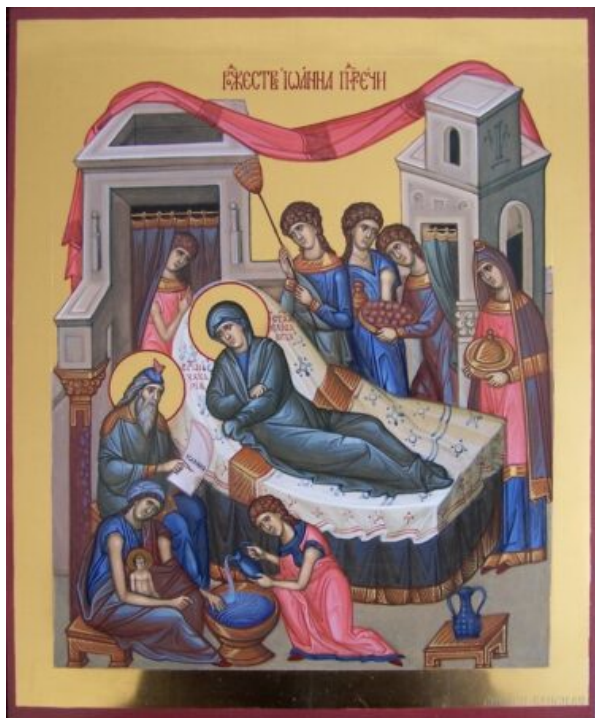
«Ο ιερός ευαγγελιστής Λουκάς αναφέρει στο ευαγγέλιό του ότι όταν εισήλθε ο πρεσβύτες και δίκαιος Ζαχαρίας στα Άγια των Αγίων, προκειμένου να προσφέρει τη θυσία του θυμιάματος, κατά τον καιρό της εφημερίας του στον Ναό, φανερώθηκε σ' αυτόν ο αρχάγγελος Γαβριήλ, ο οποίος του μετέφερε τη χαρμόσυνη είδηση ότι πρόκειται η γυναίκα του Ελισάβετ να γεννήσει γιο κατά το γήρας της, Προφήτη και Πρόδρομο, φωνή και κήρυκα και παντοτινό λυχνάρι, τον μύστη της χάρης του Θεού. Αυτήν τη θεία σύλληψη είπε στον προφήτη και ιερέα Ζαχαρία ο θείος αρχιστράτηγος με τα λόγια: «Εισακούστηκε η δέησή σου», οπότε με την παράδοξη αυτή γέννα λόγω γηρατειών και στείρωσεως της Ελισάβετ, άρχισε να προμηνύεται και ο θείος και παρθενικός τόκος της παναχράντου Θεοτόκου».

Θα πρέπει καταρχάς να σημειώσουμε ότι η σημερινή εορτή της συλλήψεως του αγίου Ιωάννου δεν στηρίζεται σε κάποιες πληροφορίες αποκρύφων ευαγγελίων, τις οποίες ενδεχομένως μπορεί κανείς να αμφισβητήσει, αλλά αποτελεί βεβαιότατο γεγονός, το οποίο καταγράφεται, όπως είπαμε και παραπάνω, από τον άγιο ευαγγελιστή Λουκά. Κι αυτό σημαίνει ότι η Εκκλησία μας εντάσσοντας το γεγονός αυτό μέσα στα θεόπνευστα κείμενά της - δεν έχουν ασφαλώς ίδια ισχύ και αξία τα

ευαγγέλια με τα απόκρυφα ή ψευδεπίγραφα λεγόμενα: τα απόκρυφα (2^{ος} μ.Χ. αι .και εξ.) μπορεί να διασώζουν αληθινά στοιχεία (π.χ. τα σχετικά με τη Γέννηση της Υπεραγίας Θεοτόκου ή τα Εισόδιά της στον Ναό), περιέχουν όμως σε πολλά σημεία τους ή ψευδείς ή αιρετικές και παραπλανητικές πληροφορίες - θέλει να τονίσει τη σημασία του ερχομού στον κόσμο του Ιωάννου Προδρόμου, εκείνου του προφήτη δηλαδή που θα προετοίμαζε το έδαφος για τον ερχομό του ίδιου του Θεού ως ανθρώπου. Με την προοπτική και πάλι του Κυρίου Ιησού Χριστού αξιολογείται το γεγονός της συλλήψεως του αγίου Ιωάννου, δηλαδή υπό το φως του Ήλιου κατανοείται το φως του λύχνου. Διότι διαφορετικά η σημασία του θα είχε την ίδια ισχύ με τη σύλληψη και κάθε άλλου ανθρώπου, που έρχεται, με την ευδοκία ασφαλώς του Θεού, στον κόσμο.

Πέραν της παραπάνω πραγματικότητας, την οποία ποικιλοτρόπως προβάλλουν οι ύμνοι της Εκκλησίας μας, και πέραν ακόμη του γεγονότος ότι με αυτήν ιδιαιτέρως την εορτή η Εκκλησία μας φανερώνει την υπέρβαση κάθε «ηθικισμού», γεγονός που ίσως μας απασχολήσει κάποια άλλη φορά, εκείνο που θεωρείται αξιοπρόσεκτο, κατά τον υμνογράφο, είναι η αντίδραση του δικαίου Ζαχαρία απέναντι στον αρχάγγελο Γαβριήλ, όταν εκείνος του ευαγγελίζεται τη γέννηση του υιού του: αμφισβητεί τα λόγια του απεσταλμένου του Κυρίου, διότι στηρίζεται στη λογική και την εμπειρία του. Πώς είναι δυνατόν από γέρο άνθρωπο και γερόντισσα γυναίκα, και μάλιστα στείρα, να γεννηθεί ένα παιδί; *«Ελισάβετ τα μέλη νενέκρωται, και εμού δε το γήρας, δυσπιστίαν νυν τεκμαίρεται»*. Ο υμνογράφος όμως συνεχίζει να ερμηνεύει το σκεπτικό του Ζαχαρία: όχι μόνο η φυσική τάξη των πραγμάτων ανατρέπεται με όσα μεταφέρει ο άγγελος, αλλά και από πλευράς πνευματικής υπάρχει, κατ' αυτόν, κάτι ανάποδο: *«εγω γαρ ήλθον την σωτηρίαν λαού αιτήσασθαι, ουχί δε κομίσασθαι παιίδα, ως προσφωνείς»*. Εκείνο δηλαδή που πρέπει να επέτεινε την αμφισβήτηση του αγίου Ζαχαρία και επομένως να τον οδηγούσε σε καχυποψία ότι δεν αληθεύουν τα λόγια της ουράνιας οπτασίας, ήταν ότι ο ευαγγελισμός για τον «υποτιθέμενο» γιο του ερχόταν σε μία στιγμή πνευματικής λειτουργίας, σε ώρα δηλαδή προσευχής, και μάλιστα υπέρ της σωτηρίας του λαού. Εγώ ήλθα εδώ στον Ναό, όπως σημειώνει ο υμνογράφος, για να ζητήσω από τον Θεό τη σωτηρία του λαού και όχι να αποκτήσω παιδί, όπως μου λές εσύ. Κι αλλού: *«Αμφίβολον κέκτημαι την διάνοιαν εγώ, και απιστώ τοις λόγοις σου, τω Αρχαγγέλω έφη ο Ιερεύς. Λαού σωτηρίαν γαρ, ουκ εμήs εξ οσφύος καρπόν ήτησα»*. Αμφιβάλλω εγώ και απιστώ στα λόγια σου, είπε ο Ιερεύς στον αρχάγγελο, γιατί ζήτησα τη σωτηρία του λαού και όχι καρπό από την οσφύ μου.

Αυτό όμως που φαίνεται τόσο «λογικό» για τον άγιο Ζαχαρία, και μάλιστα η αμφισβήτηση της εκ Θεού προέλευσης της οπτασίας λόγω του περισπασμού από το περιεχόμενο της προσευχής του: να ζητάει από τον Θεό τη σωτηρία του λαού και να του προκύπτει κάτι προσωπικό του: ένα παιδί, είναι εκείνο στην πραγματικότητα που ερχόταν ως απάντηση ακριβώς της προσευχής αυτής. Διότι η γέννηση του παιδιού του Ιωάννη ήταν η απαρχή της σωτηρίας του λαού. Με αυτόν θα ξεκινούσε η σωτηρία ως κήρυγμα μετανοίας για να γίνει αποδεκτός ο Μεσσίας. Με άλλα λόγια ο Ζαχαρίας δεν μπορούσε να κατανοήσει ότι ο Θεός τού έδινε ό,τι ζητούσε, δηλαδή αδυνατούσε να διεισδύσει στον τρόπο δράσεως του Θεού. Κι είναι κάτι στο οποίο τελικώς «σκοντάφτουμε» οι περισσότεροι. Διότι και εμείς ζητάμε από τον Θεό διάφορα πράγματα, και μάλιστα κάτω από πνευματικές προϋποθέσεις. Και δεν καταλαβαίνουμε ότι η «άρνηση» του Θεού να μας απαντήσει ή συμβάντα σε εμάς «ξένα» προς αυτά που ζητάμε, συνιστούν τελικώς αυτό που είναι η απάντηση του Θεού ακριβώς στα αιτήματά μας. Πρέπει ίσως να «επιτρέπουμε» στον Θεό να βλέπει πέρα από ό,τι βλέπουμε εμείς και ίσως πάλι να είμαστε σε ετοιμότητα αποδοχής του δικού Του θελήματος ως πιο ευεργετικού για εμάς από το δικό μας.

Ας θυμηθούμε και αυτό που συνέβη και στον Γέροντα Παΐσιο: Δέχτηκε «άδικη» επίθεση από έναν ιερέα και τaráχτηκε, χωρίς όμως να μιλήσει. Κι όταν έπειτα άρχισε να ανακρίνει τους λογισμούς του, για να καταλάβει τι έγινε, διεπίστωσε ότι ζητούσε από τον Θεό καρδιακά να του δώσει ταπείνωση. Κι ο Θεός τού έδωσε την αφορμή: «άλλαξε» λίγο τη συμπεριφορά του ιερέα απέναντί του, προκειμένου

ακριβώς να του δώσει την ευκαιρία να αγωνιστεί να αποκτήσει την ταπείνωση. Ο Θεός λοιπόν πάντοτε μας ακούει, πάντοτε μας απαντάει, πρέπει όμως να έχουμε κι εμείς ανοικτά τα μάτια μας για να διακρίνουμε ορθά την απάντησή Του.

pgdorbas.blogspot.com

<https://bit.ly/3dHitBf>